

CHƯƠNG 18

CON BẠC

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Hàn Kỳ thấy Thảm Thăng Y biến thành dáng vẻ như vậy đều sửng sốt, Thảm Thăng Y nếu thay đổi cả y phục thì chắc họ cũng không dám khẳng định là chàng, nhưng hiện tại tướng mạo tuy khác nhưng trang phục vẫn như cũ, lại là họ đã biết Bạch Ngọc Lâu dựa vào khuôn mặt của Bạch Băng để làm mặt nạ, nên chỉ đưa mắt một cái là nhận ra được, Bạch Băng cười trước nhất hỏi:

" Các vị xem đây là ai ?"

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc nhìn nhau cười, Tần Độc Hạc làm ra vẻ chăm chú:

" Tướng mạo của y chẳng khác gì cô, có phải là anh cô không ?"

Bạch Băng cười không ngớt, xem ra rất thích thú.

Trương Thiên Hộ dụi mắt nói tiếp:

" Nếu y mà đổi mặc y phục nữ, đảm bảo cũng lộng lẫy như cô".

Bạch Băng nói:

" Y vốn giống hệt ta mà".

Trương Thiên Hộ nói ngay:

" Nam nhân mà đẹp thế này lại không giống nam nhân nữa, nhưng nếu y là nữ nhân thì lại không nam nhân nào lấy được".

Bạch Băng kỳ quái hỏi " Sao thế ?"

Trương Thiên Hộ ánh mắt đưa từ chân lên mặt Thảm Thăng Y:

" Nam nhân cao lớn thế này vốn đã không nhiều, mấy người chúng ta còn thấp hơn y kia mà".

Bạch Băng ngẩng lên nhìn, gật đầu nói:

" May mà y là một nam nhân".

Trương Thiên Hộ nói:

" Cô còn chưa giới thiệu với chúng ta, lệnh huynh tên gì ?"

Bạch Băng ngần người ngẫm nghĩ "Y là..."

Trương Thiên Hộ kỳ quái hỏi:

" Lệnh huynh tên là gì, chẳng lẽ cô là em gái lại không rõ sao ?"

Thái độ của ông ta trông như thật, Bạch Băng lập tức kêu lên:

" Cái gì, sao lại không rõ, y tên là Bạch Đường chứ gì ?"

Chưa dứt lời nàng đã nhìn không được cười phá lên, Thảm Thăng Y vẫn không có phản ứng gì, cứ im lặng đứng đó.

Trương Thiên Hộ cười:

" Bạch Đường à, cái tên nghe ngọt thật", tiếp theo lại xòe tay "Ngồi xuống đi".

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngồi xuống, Bạch Băng cười gập cả người lại, Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy cũng chỉ cười khẽ.

Bạch Băng cười một lúc mới dừng lại nói:

" Lão nhân gia người tuy chỉ là đóng kịch như thế, nhưng ta lại rất thích".

Trương Thiên Hộ nói:

" Nhưng vị Đường huynh này này giờ đeo cái mặt nạ, chỉ sợ là không thích lắm".

Bạch Băng lập tức cúi xuống gỡ bỏ cái mặt nạ cho Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y vẫn cứ im lặng.

Bạch Ngọc Lâu bước tới, nhìn Thẩm Thăng Y một cái, nói:

" Băng nhi, lần này Thẩm đại ca giận thật rồi".

Bạch Băng nghiêng nghiêng ngó ngó một hồi, vẫn cười cười nói:

" Đó chỉ là làm ra vẻ như vậy, chứ Thẩm đại ca đâu lại hẹp hòi thế ?"

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Y lòng dạ rộng rãi thì đúng, còn làm ra vẻ như vậy thật không thì không dám nói".

Bạch Băng nhăn mũi một cái nói:

" Xưa nay Thẩm đại ca không bao giờ giận con", rồi lay lay vai Thẩm Thăng Y:

" Có đúng không, Thẩm đại ca..."

Thẩm Thăng Y vẻ mặt từ từ hiện nét cười, Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy lắc đầu:

" Chẳng lẽ ngươi không im lặng được thêm một lúc nữa à ?"

Thẩm Thăng Y rờ rờ lên mặt:

" Muốn thì cũng muốn, có điều da mặt thấy khó chịu quá".

Bạch Ngọc Lâu cười nói:

" Ngươi chụp lên mặt nó, bắt nó phải sợ ngươi xem ?"

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

" Ngay cả ngươi là cha mà cô ta cũng không sợ, lại muốn bắt cô ta sợ người ngoài, chắc còn khó hơn lên trời".

Bạch Ngọc Lâu chỉ cười, Trương Thiên Hộ chột nói:

" Trước khi gặp Bạch đại nhân, quả thật lão phu có phần run sợ".

Bạch Băng khẽ cười hỏi:

" Vì cha tôi là quan lớn à ?"

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Quan nhỏ đã hay nóng tính chịu không nổi, huống chi là quan lớn thế này, biết đâu lại lôi ra đập cho mấy chục gậy rồi mới cho thấy mặt".

Bạch Băng nói:

" Nếu biết thế, tôi đã nói cha tôi ra oai quan lớn, bày sẵn roi gậy để chờ".

Trương Thiên Hộ nói:

" Nhưng cô không được đứng cạnh, nếu không thì vừa thấy đã biết ngay là chỉ dọa dẫm thôi".

Tần Độc Hạc nói ngay:

" Chắc những cô gái thiện lương đáng yêu như Bạch cô nương không có nhiều".

Bạch Băng chợt đỏ mặt, núp sau lưng Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y cười nói:

" Cô ta chẳng sợ gì cả, chỉ sợ người ngoài khen ngợi cô ta, ta dám nói là mặt cô ta đang đỏ lên đây".

Tần Độc Hạc cười nụ gật đầu, một lão nhân quê mùa cô đơn, thậm chí ít nói ít cười như ông ta, hôm nay không những nói nhiều mà cũng cười nhiều.

Trương Thiên Hộ ánh mắt dừng lại ở cái hộp trong tay Bạch Ngọc Lâu:

" Những khuôn mặt đều là dùng chất thuốc trong hộp tạo ra phải không ?"

Bạch Ngọc Lâu cười một tiếng, mở nắp hộp lấy ra hai tấm mặt nạ khác giống hệt.

Tần Độc Hạc cũng tự nói với mình:

"Cái này mà rơi vào tay bọn người xấu thì rất dễ làm cho thiên hạ đại loạn".

Hàn Kỳ chợt nói:

" Tuy đây đều rất giống, nhưng chẳng có lông mi lông mày gì cả, trông rất kỳ quái".

Trương Thiên Hộ cười nói:

" Cả khuôn mặt còn biến ra được, muốn thêm vài hàng lông mày lông mi có khó gì".

Hàn Kỳ gẫm nghĩ:

" Có phải là ở chỗ lông mày lông mi thì khoét thêm vài cái lỗ không ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Dĩ nhiên phải thế, mà khoét xong rồi cũng phải sửa sang lại".

Trương Thiên Hộ nói:

" Sau đó chỉ cần thay đổi thêm y phục trang sức là xong".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, Bạch Băng lập tức nói:

" Nhưng phải là người không cao thấp hơn nhiều lắm".

" Dĩ nhiên rồi", Trương Thiên Hộ cười nhìn Thẩm Thăng Y "Dường như vóc dáng vị Thẩm đại ca của cô xem ra không giống lắm".

Bạch Ngọc Lâu nghiêm trang nói:

"Hiện tại điều duy nhất cần suy nghĩ chỉ là Cẩm Cung Thành chắc chắn biết được tác dụng của Vô Song phổ, vậy có nghĩ tới việc chúng ta đang làm hay không?"

Thẩm Thăng Y nói:

"Chắc không đâu".

"Lão đệ dựa vào đâu mà nói thế?"

Thẩm Thăng Y hỏi lại:

"Người chắc đã nghĩ tại sao Cẩm Cung Thành lại đem số Tư Mã Tiên Tiên giả dạng Vô Song tập kích giết chết Tiểu Ngải, để chúng ta biết được sự tồn tại của họ chứ?"

Trương Thiên Hộ trầm ngâm:

"Trước khi chuyện này xảy ra, chúng ta đã nhìn thấy đám Tư Mã Tiên Tiên ở chỗ Tư Mã Trường Cát, tất nhiên sẽ nghi ngờ tại sao y lại tạo ra nhiều nữ nhân giống nhau như vậy, về phía y mà nói thì đám Tư Mã Tiên Tiên chẳng có tác dụng gì".

Thẩm Thăng Y nói:

"Đó là trên bề mặt".

Trương Thiên Hộ gật đầu:

"Dĩ nhiên y đã nghĩ tới việc chúng ta ắt sẽ đem chuyện kể lại cho Bạch đại nhân, bằng vào trí nhớ của chúng ta thì vẽ lại diện mạo của họ chẳng khó gì, Bạch đại nhân dĩ nhiên cũng sẽ nhận ra là ai, vì thế chỉ chú ý tới những nữ nhân có diện mạo như thế xuất hiện, nhưng đó là y lợi dụng nữ nhân ấy để đánh lạc hướng chúng ta mà tiến hành một kế hoạch khác".

Thẩm Thăng Y nói:

"Cũng chính vì trong tay đã có nữ nhân ấy, ông ta lại cho rằng chúng ta sẽ tập trung sự chú ý vào đó, thậm chí có khi còn cho rằng hiện chúng ta đang ra sức truy tìm nữ nhân ấy mà ít lưu ý tới ông ta".

Bạch Ngọc Lô gật đầu:

"Vả dĩ nhiên càng không chú ý tới Băng nhi".

Thẩm Thăng Y cười nói:

"Chuyện này xảy ra tại kinh sư, chắc không ai không biết, người không quên được y, y trở lại Trung Nguyên đã lâu rồi chẳng lẽ không biết rõ về người?"

Bạch Ngọc Lô nói:

"Lẽ ra y phải hành động sớm hơn".

Thẩm Thăng Y cười nói:

"Chẳng lẽ người lại quên là về Băng nhi xưa nay người rất cẩn thận, nhất là sau vụ Hồng Mai đạo bắt Băng nhi, người tổ chức phòng thủ tòa phủ đệ này cứ như là thành vàng hào sâu".

Bạch Ngọc Lô cười lớn:

" Vậy để xem Cẩm Cung Thành làm sao lọt vào được".

" Nhất định y có cách, nếu không y cũng sẽ không tạo ra một Vô Song nữa".

Bạch Ngọc Lâu vuốt râu nói:

" Y dùng cách nào ?".

Trương Thiên Hộ nói:

" Có một thanh ma đao"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Ta đã sai điều tra tất cả mọi người trong phủ, ai có quan hệ với họ đều phải khai báo rõ rồi đem giấu cả ở một nơi bí mật, cho dù y có biến ra người nào trà trộn vào, cũng khó thoát khỏi".

Trương Thiên Hộ nói:

" Bạch đại nhân làm thế quả nhiên rất hay, nhưng sợ họ không giả mạo những người ấy mà chỉ mua chuộc thôi".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Lão tiên bối yên tâm, chuyện dịch dung của Băng nhi nhất định không bị tiết lộ đâu"

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

" Nếu có ai bị y mua chuộc, cũng chưa chắc đã không phải là chuyện hay".

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt lóe lên:

" Là người nói có thể lợi dụng họ để đưa tin tới chỗ Cẩm Cung Thành phải không ?"

Thẩm Thăng Y chậm rãi đáp:

" Chúng ta sai người cảm bức chân dung này đi khắp nơi để tìm kiếm Vô Song".

" Chỉ có tin đó thôi à ?"

" Còn có vài hành động khác, nhưng tất cả đều phải làm ra vẻ bí mật".

ooo

Cẩm Cung Thành quả nhiên được tin rất mau lẹ, nửa giờ sau khi người của Bạch Ngọc Lâu cảm bức chân dung đi điều tra, một lá mật thư đã đưa tới mật thất. Bên cạnh ông ta lúc ấy chỉ có 2 người là Ngọc Diệp và Tỳ Bà, Tư Mã Tiên Tiên có diện mạo giống Vô Song không có ở đó.

Ông ta xem xong lá mật thư, đưa qua cho Ngọc Diệp, Tỳ Bà đứng phía sau Ngọc Diệp cũng thò đầu tới đọc.

Ngọc Diệp xem cẩn thận một lượt, nói:

" Đều là việc người đã dự tính".

"Bạch Ngọc Lâu tuyệt đối không thể quên được nữ nhân này". Cẩm Cung Thành cười cười "Bốn trợ thủ đắc lực, còn có Cẩm y vệ, lại thêm mười hai Bồ đầu ở Kinh sư, tính ra cả trăm người, xem ra họ sẽ dốc sức truy tìm".

Ngọc Diệp cau mày:

"Trước khi Tư Mã Tiên Tiên tới đây không hề bị lộ mặt ở khu vực chung quanh chứ?"

"Dĩ nhiên là không", Cẩm Cung Thành ngáp một cái "Người cho rằng sau khi quả nhân rời khỏi Gia Hưng mới nghĩ tới chuyện này à?"

"Còn may, vị Tư Mã Tiên Tiên này rốt lại cũng còn có tác dụng", Ngọc Diệp cười nhạt một tiếng "Nếu không thì giờ đây ta rất lo cho bà ta".

Cẩm Cung Thành cười hỏi:

"Người thấy bà ta còn có chỗ dùng được sao?"

Ngọc Diệp nói:

"Ít nhất cũng không có ai thấy bà ta vào đây, hiện tại bà ta còn có thể giữ được tính mạng".

Cẩm Cung Thành nói:

"Một người hoàn toàn lộ mặt ở kinh sư thì quả nhân nghĩ không ra có tác dụng gì đối với quả nhân".

Ngọc Diệp nói:

"Người cho rằng hiện tại đem thả bà ta ra sẽ có hậu quả gì?"

Cẩm Cung Thành nói:

"Không bao lâu nữa bà ta sẽ quay lại đây, không thể thì chuyện này lại rồi rồi".

Ngọc Diệp nói:

"Người chờ bà ta làm gì? Để giết à?"

"Giả thôi".

Ngọc Diệp bất giác rung mình.

Tỳ Bà cười quái dị từ phía sau bước tới:

"Bẩm chủ nhân, tôi đã chuẩn bị đủ sáo rồi".

Cẩm Cung Thành cười nụ gật đầu:

"Tốt lắm, người mời bà ta tới đây giúp ta", ngừng một lát lại dặn "Đừng quên chuẩn bị rượu trước".

Tỳ Bà cười một tiếng quỷ quyệt, vừa đi vừa nhảy nhót ra ngoài, Ngọc Diệp lập tức vung tay một cái, là một thư từ tay nàng bay ra, đột nhiên biến thành một đám giấy vụn rơi lả tả trên mặt đất.

ooo

Lúc Tư Mã Tiên Tiên tới thì rượu thịt đã chuẩn bị xong, thấy mệnh lệnh của mình được thực hiện mau lẹ, Cẩm Cung Thành vô cùng ưng ý.

Nên lúc Tư Mã Tiên Tiên nhìn thấy ông ta, thì ông ta đang tươi cười, chẳng có vẻ gì là bị thất bại làm cho khó chịu.

" Có tin tức gì rồi phải không ?", Tư Mã Tiên Tiên chợt hỏi.

" Chúng ta không phải chờ lâu nữa, người nói là tin lành hay dữ ?"

Tư Mã Tiên Tiên "ủa" một tiếng cười nói "Chắc là tin lành, chứ chờ nữa ta phát điên mất".

Cầm Cung Thành gật đầu nói:

" Chờ đợi thì quả thấy khó chịu lắm, thật ra người cũng may mắn như quả nhân, quả nhân đã chờ đợi hai mươi năm rồi".

Tư Mã Tiên Tiên lắc đầu:

" Ta thật không tưởng tượng nổi là người đã chờ đợi bấy nhiêu năm".

" Cho nên bề ngoài trông quả nhân còn già hơn so với tuổi tác", Cầm Cung Thành vẫy tay "Ngồi đi..."

Tư Mã Tiên Tiên ngồi xuống một bên, trên cái bàn trước mặt bà ta đã có sẵn một chén rượu.

Cầm Cung Thành nâng chén lên "Uống đi..."

Ngọc Diệp cũng nâng chén, Tư Mã Tiên Tiên nhìn nhìn họ, nâng chén lên lại đặt xuống, Cầm Cung Thành nói:

" Chúc chúng ta mã đáo công thành", rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu, vẫy tay một cái.

Ngọc Diệp cũng làm y hệt, Tư Mã Tiên Tiên nhìn nhìn họ không nhúc nhích.

Cầm Cung Thành đặt chén xuống, lạ lùng hỏi:

" Sao không uống ?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Người của chúng ta còn chưa tới đủ".

" Người nói Tổ Tùng à ?", Cầm Cung Thành cười một tiếng "Y uống rồi, đi trước rồi".

Tư Mã Tiên Tiên thở dài một tiếng:

" Bậc thủ lĩnh không nói đùa rồi lại người vẫn không phải là kẻ làm được hoàng đế".

Cầm Cung Thành sững sốt, trầm ngâm hồi lâu.

Ngọc Diệp chợt hỏi:

" Rồi lại người đã phát hiện được gì ?"

Tư Mã Tiên Tiên lại nhắc chén rượu lên:

" Đây là loại rượu Nữ nhi hồng, chắc đã hơn trăm năm".

Ngọc Diệp nói:

" Đúng thế, đây là thứ rượu ngon khó lòng được uống".

Tư Mã Tiên Tiên thở dài:

" Các người muốn giết ta, cần gì phải tấn tới thứ rượu ngon này, sao không để ta uống xong chén rượu đã, trong miệng thơm lừng rồi sẽ cười nụ mà đi ?"

Ngọc Diệp hỏi:

" Người nói gì vậy ?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Trong chén rượu này như có cặn đục, người uống dùm ta đi".

Ngọc Diệp cười nhạt:

" Mắt người tốt lắm".

" Mắt không tốt, chỉ là mũi thì không kém", Tư Mã Tiên Tiên nhăn nhai mũi, lại đặt chén rượu xuống.

Người ngồi thấy mùi gì ?"

" Chỉ là chén rượu này có mùi gì đó trộn vào". Tư Mã Tiên Tiên lại cười cười "Ta mười tuổi đã uống được rượu, mười lăm tuổi có thể phân biệt được mùi vị của rượu, loại Nữ nhi hồng trăm năm tuy hiếm có, nhưng ít nhất ta cũng đã uống ba lần".

" Ủa", Ngọc Diệp có vẻ ngờ vực.

Tư Mã Tiên Tiên cười nói ngay:

" Gia phụ là tay nấu rượu chuyên nghiệp, ta là một chủ rượu lớn đấy".

Ngọc Diệp nhìn Cẩm Cung Thành một cái:

" Sao ngay cả chuyện này mà người cũng không biết ?"

Cẩm Cung Thành nói:

" Đó là chuyện vặt".

Ngọc Diệp lắc đầu:

" Đây chỉ là chủ quan". Ngưng một lát than dài "Cẩn thận thì đi được khắp thiên hạ, chủ quan thì nửa bước khó dời chân, bây giờ ta sợ lắm rồi".

Cẩm Cung Thành cười nói:

" Dù đây là chủ quan, nhưng đó chỉ vì xưa nay quả nhân không bao giờ yên tâm về bà ta".

Ngọc Diệp nói:

" Còn mày mà người làm ở đây", quay nhìn Tư Mã Tiên Tiên "Trong rượu không có độc, chúng ta không phải là muốn giết người".

Tư Mã Tiên Tiên cười cười:

" Cho dù ta vô dụng đi nữa, các người cũng không nên giết người trong lúc này, dường như người thông minh như các người không bao giờ làm những việc vô dụng".

Ngọc Diệp nói:

" Người cũng là một người thông minh, ít nhất là thông minh như chúng ta nghĩ".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Thế cho nên hiện tại ta đã hiểu rõ các ngươi đang làm gì".

" Thật à ?", Ngọc Diệp cười nhạt.

Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt dừng lại trên mặt Tỳ Bà, hỏi:

" Ngươi đã chuẩn bị ống sáo xong rồi chứ gì ?"

Tỳ Bà lui lại một bước kêu lên:

" Nữ nhân này thật là một con yêu tinh, biết cả ta đang nghĩ gì".

Tư Mã Tiên Tiên lớn tiếng nói:

" Các ngươi muốn giết ta, chẳng cần gì phải phiền phức thế, muốn biến ta thành kẻ chết còn sống dĩ nhiên chỉ vì khuôn mặt này còn có chỗ tác dụng".

Ngọc Diệp nói:

" Ngươi càng lúc càng thông minh".

Tư Mã Tiên Tiên lắc đầu thở dài:

" Tiếc là Tổ Tùng không có ở đây, nếu không y sẽ phải hoảng sợ".

Giọng nói của Tổ Tùng lập tức truyền tới:

" Mũi của ta cũng rất tốt, vừa nghe thấy mùi rượu, con sâu rượu trong bụng đã thúc ta tới đây ngay".

Câu nói chưa dứt, tấm rèm ngọc vén lên, Tổ Tùng lắc la lắc lư xuất hiện.

Tư Mã Tiên Tiên hỏi:

" Ngươi thích uống rượu à ?"

" Thích như tính mạng vậy", cánh mũi Tổ Tùng cứ phập phồng, "Rượu Nữ nhi hồng trăm năm, rượu ngon !"

Tư Mã Tiên Tiên bưng chén rượu đưa cho Tổ Tùng:

" Lại đây uống một chén".

Tổ Tùng xua tay nói:

" Chén rượu này là Hoàng đế tương lai của chúng ta ban cho ngươi, ta thật không dám".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Hôm nay ngươi không uống, cũng sẽ có một ngày sẽ phải uống".

Tổ Tùng cười ngất:

" Ta và ngươi không giống nhau, ngươi chỉ có một khuôn mặt có ích, chứ ta thì toàn thân đều có ích, giả như có một ngày phải uống rượu, thì tới ngày ấy sẽ bần".

Tư Mã Tiên Tiên cười nhạt:

" Ta chỉ có một khuôn mặt là có ích à ?"

Cầm Cung Thành đáp ngay "Đúng thế".

Tư Mã Tiên Tiên lại cười nhạt một tiếng, vung tay một cái, chén rượu rời tay bay ra, một tia rượu trong chén vọt ra trước bắn tới Cầm Cung Thành, thân hình đồng thời đảo ra khỏi chỗ ngồi.

Cầm Cung Thành nửa người trên nghiêng đi, tia rượu bắn lướt qua mặt ông ta, tay phải ông ta giơ lên đón lấy cái chén bay sau, thân hình cũng đồng thời đứng phắt dậy vọt theo tia rượu, cái chén trong tay lật lại, tia rượu bắn đúng vào trong chén, không giọt nào rơi xuống đất.

Tư Mã Tiên Tiên lúc ấy đã lui ra ba trượng, hai tay lật lại, mười ngón như cái móc câu chụp lên mặt mình, bà ta biết không thoát thân được nhưng biết rằng khuôn mặt này vẫn còn có ích nên quyết định phá hủy để báo thù.

Cầm Cung Thành chụp lấy cái chén, Ngọc Điệp thì đuổi theo Tư Mã Tiên Tiên, nàng như cho rằng Tư Mã Tiên Tiên muốn chạy trốn, nên vọt tới chặn đường ra, nhất định không cần được động tác tự hủy khuôn mặt của Tư Mã Tiên Tiên.

Nhưng dường như nàng cũng thấy được tâm ý của Tư Mã Tiên Tiên, nên lại sấn vào Tư Mã Tiên Tiên, trong tay đã quờ lấy một đôi dưa ngọc, không nghiêng không lệch, cũng rất đúng lúc kẹp lấy tay Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên chợt sững sốt, hai tay chợt buông ra theo đôi dưa.

Đôi dưa của Ngọc Điệp dĩ nhiên không sao kẹp được song chương của Tư Mã Tiên Tiên, chỉ là không muốn để bà ta bị thương tổn.

Tư Mã Tiên Tiên dĩ nhiên hiểu rõ, thân hình lập tức lui lại, lại lật tay một cái, đưa song chương chụp vào mặt mình.

Đôi dưa của Ngọc Điệp lại kẹp, Tiên Tiên song chương hất ra, thủy chung cũng không thoát khỏi đôi dưa cản trở, lui thêm hai lần nữa, hai chân chợt đạp phải một cái gì tròn tròn mềm mềm.

Khối tròn ấy lập tức la lên:

"Ai da ! Đau chết mất thôi !"

Tiên Tiên không cần nhìn, chỉ nghe giọng nói đã biết ngay đó là lão lùn Tỳ Bà, một nỗi lo sợ dâng lên trong lòng.

Dĩ nhiên Tỳ Bà chẳng bị đau tới gần chết, bộ mặt độc ác cười nhả nhổ, hai tay lập tức ôm lấy hai chân Tư Mã Tiên Tiên thành một cục.

Trong chớp mắt ấy Tư Mã Tiên Tiên có cảm giác như bị vô số con sâu đầy lông lá bò khắp người, rùng mình liên tiếp mười mấy cái, song chương đang định đập xuống đầu Tỳ Bà, Ngọc Điệp đã nhân lúc chớp mắt bà ta tay chân rối loạn, đôi dưa lại đâm vào phong bế huyết đạo trên cổ tay Tư Mã Tiên Tiên.

Tư Mã Tiên Tiên hoàn toàn tuyệt vọng, ánh mắt nhìn ra thì Cầm Cung Thành đã như cười gió vọt tới trước mặt.

Cầm Cung Thành vung tay trái ra nắm lấy hàm Tư Mã Tiên Tiên, bóp cho bà ta mở miệng ra, dốc chén rượu trong tay phải vào.

Tư Mã Tiên Tiên hoàn toàn không còn cách nào kháng cự, đôi mắt hoảng sợ tròn tròn, nuốt hết chén rượu.

Cầm Cung Thành dốc xong chén rượu, buông tay trái ra vọt về chỗ ngồi, Ngọc Diệp cũng lui lại ném đôi đũa xuống bàn nói:

"Người gì đâu không biết, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt".

Cầm Cung Thành nói:

"Thứ rượu này lấy mất hồn phách, bà ta từ chối cũng nên tha thứ".

Câu nói vừa dứt, Tỳ Bà bên cạnh kêu thét lên một tiếng kỳ quái, lăn lông lốc trở lại.

Tư Mã Tiên Tiên lúc ấy chợt giấu tung ra, một cước đá Tỳ Bà bắn ra, một cước này phóng lên không cao, có khi không lực, nhưng Tỳ Bà vẫn bị tung ra xa, khuất luôn sau tấm bình phong.

Tư Mã Tiên Tiên từ từ ngã xuống như say rượu, nét hoảng sợ trong mắt từ từ tiêu tan, ánh mắt trở nên vô hồn, kẻ đó trên mặt bà ta lộ ra một nụ cười, một nụ cười ngớ ngẩn.

Tổ Tùng nãy giờ đứng sững, đến lúc ấy chợt vỗ tay kêu rồi rít:

"Tinh vi...tinh vi quá".

Cầm Cung Thành cười hỏi:

"Người không sợ à?"

Tổ Tùng cười đáp:

"Ta đã nói rõ rồi".

Cầm Cung Thành gật đầu:

"Quả người là một người rất có ích".

Tổ Tùng lắc la lắc lư bước tới ngồi xuống, kẻ đó thân nhiên rót lấy một chén rượu, ngửa cổ uống một hơi rồi khen "Rượu ngon" luôn miệng.

Ngọc Diệp cười nhạt:

"Rượu Tư Mã Tiên Tiên uống cũng rót từ cái bầu ấy ra đấy".

Tổ Tùng nói:

"Nhưng thuốc thì nhất định là bỏ trong chén, nếu không chén rượu ấy đã bị Thánh thượng đồ đi rồi", lại rót thêm chén nữa uống cạn.

Cầm Cung Thành cười rộ, Ngọc Diệp mím miệng không nói gì nữa, Tổ Tùng uống liên tiếp ba chén mới hỏi:

"Lúc nào ra tay?"

"Canh ba đêm mai", Cầm Cung Thành cười cười "Bạch Ngọc Lâu nhất định không ngờ rằng chúng ta ra tay mau lẹ như vậy".

Tổ Tùng nói:

"Vậy đêm nay không uống một trận cho đã thì không được".

Nói xong nhắc luôn cái bầu rượu lên, cũng không rót vào chén nữa, ghé mồm vào tu.

Ngọc Diệp nói:

"Rượu còn nhiều, cũng không ai giành với người đâu".

Tổ Tùng nói:

"Chỉ sợ thời gian uống rượu không còn nhiều".

Ngọc Diệp hỏi:

"Người sợ không quay về được à?"

"Hơi hơi...", Tổ Tùng vừa uống rượu vừa nói "Trước nay mọi chuyện vốn rất thuận lợi, nhưng hiện tại không những là rất lúng túng, mà kế hoạch đã có đều chưa được suy xét cẩn thận".

Cầm Cung Thành cười cười:

"Sự tình tới nước này cũng chính vì chúng ta quá cẩn thận".

Tổ Tùng lắc đầu nói:

"Ta không rõ tại sao sự tình lại trở thành thế này, chỉ biết nếu thật là cẩn thận thì phải không xảy ra bất cứ điều gì sai sót, mà cho dù có bị lộ thì trước khi có chuyện cũng đều phải dập tắt được hết, không để tới nỗi không giải quyết được".

Cầm Cung Thành trầm ngâm một hồi.

"Nói là cẩn thận mà còn như thế, thì không cẩn thận hậu quả thế nào thật không dám nghĩ nữa", Tổ Tùng lại ghé miệng vào bầu rượu.

Ngọc Diệp chợt nói:

"Có phải là người muốn nói với chúng ta rằng người định rút lui không?"

Cầm Cung Thành nói ngay:

"Hiện tại nếu người hối hận muốn rút lui vẫn còn kịp".

Tổ Tùng nuốt một hớp rượu nói:

"Ta chẳng phải là người dễ hối hận như thế, cũng không muốn uống thứ rượu lấy mất hồn phách kia".

Cầm Cung Thành cười nói:

"Người cũng không sợ chết".

Tổ Tùng nói:

"Dường như loại người như ta sống hay chết cũng không khác nhau nhiều lắm".

"Người còn muốn đánh bạc à?"

"Lẽ ra người phải biết, ta là một con bạc thứ thiệt", Tổ Tùng cười lớn.

"Tốt lắm!", Cầm Cung Thành vuốt râu "Vậy người cứ uống rượu nữa đi".

Tổ Tùng trả lời bằng hành động, một hồi sáo kỳ quái cũng vừa vang lên.

Tiếng sáo như có như không, âm điệu cực trầm, nếu không lắng tai thật không sao nghe rõ.

Người thổi sáo là Tỳ Bà, chiếc sáo ngắn tám tắc, hai tay y nhẹ nhàng cử động, thần thái xem ra có phần cao hứng, lại có phần quỷ quyệt.

Trong tiếng sáo Tư Mã Tiên Tiên ngã lẫn dưới đất từ từ đứng dậy, tư thế đẹp dễ uốn theo tiếng sáo, khuôn mặt ngó ngần có vẻ say sưa.

Rõ ràng chất thuốc trong chén rượu đã phát tác.

Tỳ Bà từ sau bức bình phong bước ra, vòng qua cái bàn, vừa bước vừa nhún nha nhún nhảy, Tư Mã Tiên Tiên cũng lướt theo sau y, giống như tiên nữ mà cũng giống như hồn ma chốn u linh.

Trong tiếng sáo Tổ Tùng uống rượu không ngừng, mắt nhìn lên trần nhà, dường tượng như không hề động tâm, mà cũng dường tượng như không nở nhìn Tư Mã Tiên Tiên.

Lúc tiếng sáo dừng lại, rượu trong bầu đã cạn, Tổ Tùng có vẻ hơi say, lắc la lắc lư bước tới cạnh Ngọc Diệp, cầm lấy một bầu rượu khác trên bàn, vừa uống vừa bước đi.

Cầm Cung Thành không ngó ngang gì tới, Ngọc Diệp cũng thế, một lúc lâu Ngọc Diệp mới hỏi:

"Chỉ sợ người này cũng..."

"Quả nhân có thể đã nhìn lầm rất nhiều người, nhưng về người này thì chắc chắn không lầm", Cầm Cung Thành thở dài một tiếng xua tay "Người cũng đi ra đi, để quả nhân yên tĩnh một lúc".

Ngọc Diệp cũng không nói gì, lặng lẽ bước ra. Cầm Cung Thành đưa mắt nhìn nhìn nàng bước ra khỏi tấm rèm ngọc, nhìn nhìn tấm rèm dần dần yên lặng trở lại, đột nhiên ngã sụp xuống trên chiếc ghế ngự.

Ông ta đột nhiên thấy rất mệt mỏi, dường như không đủ sức cựa cựa cả một ngón tay.

Nhưng trong đầu ông ta thì không hề yên tĩnh, ý nghĩ cuộn cuộn dâng lên, rất nhiều chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới giờ lại nghĩ tới, những vui buồn mấy chục năm dồn dập kéo về.